

„To není třeba,“ ujistil ji on.

„Ano, já vím, promiňte, pane primáři. Promiňte,“ omlouvala se žena. Dveře klaply. Primář nervózně přešel do zadního rohu místnosti. Byl tak těžký, že se s každým jeho krokem podlaha zachvěla. Teď udělal několik kroků zpátky, zase se vrátil do rohu, jako by si to rozmyslel, a znovu se vydal až k posteli, pod kterou ležela Kristýna. Tady se zastavil a Kristýna opět viděla jeho nechutné nohy, jak přešlapují na místě. Slyšela dokonce jeho dech a chtělo se jí kýchnout. Musela si rukou sevřít nos. Primář se naštěstí už nezdržel. Odkašlal si a rychle vyšel ven.

Tolik se jim ulevilo. Ale věděli, že ještě nemohou vylézt, primář se ještě může vrátit. Jak leželi na příjemně chladivé, ne však studené podlaze, úleva se měnila ve vyčerpanost. Všichni čtyři se uvolnili a leželi nyní na podlaze celou svou vahou. Oči se jim začaly zavírat.

2

Sotva Ema zavřela oči, začala ji obestírat tma. Ale jiná tma nežli ta, která se obvykle objevuje za zavřenýma očima. Vždyť v místnosti bylo světlo a prosvítalo skrz víčka. Tahle tma se šířila spíš zezadu a proudila přímo dovnitř do hlavy. A sotva se jí hlava celá naplnila, začal se do ní vlévat ještě další druh temnoty.

Ema v ní rozeznávala bezmocnost a také zlost, kterou ta bezmocnost vyvolávala. Nebyla to však Emina zlost. Byla to... zlost muže, co ležel nad Emou. To jeho zlost na Emu padala skrz matraci postele a celou ji zaplavovala, dusila a svírala. Když už to sevření začalo být nesnesitelné, najednou jako by něco povolilo, jako by Ema prorazila jakousi blánu a vstoupila do prostoru za ním. A v tom prostoru nebyla sama. Věděla, že někde daleko, kam nedohlédla, je v něm asi desetiletý kluk. Bylo jasné, že žije, ale nebylo jasné kde. Mysl muže,

který ležel nad Emou, se ke klukovi snažila vši silou dostat. Usilovala o to zlostně i úporně, avšak bez naděje na úspěch. Mužova zlost byla tak silná, že už to Ema nemohla vydržet. Musela něco udělat, musela se dostat zpátky. Chtěla zpátky, a nešlo jí to. Až...

Samuelovi se oči také zavřely. Jeho tma však zůstala prostoupená bílým světlem, a dohromady s temnotou tak vznikla tmavě šedá mlha. Samuel necítil úzkost, naopak: byl zahrnut jistotou. Ona jistota k němu proudila od ženy ležící nad ním – od té s černými vlasy, jejíž oblá tvář jako by se ho nyní dotýkala. V mlze však byl ještě někdo a Samuel si uvědomil, že ta jistota patří právě jemu – klukovi podobně starému jako on. A pak tam byla ještě nějaká větší holka. Spící maminka jim oběma posílala svou sílu a jistotu. Jistotu, že je nikdy neopustí, jistotu, že bude za všech okolností stát při nich. Jistotu, že nikdy nepřestane být jejich maminkou. Jenomže to po chvíli začalo vypadat, jako by Samuel byl také její kluk. Náhodou se připlétl mezi ni a jeho a vypadalo to, že si ho ta maminka chce přivlastnit. Bylo to čím dál silnější a čím dál méně příjemné. Samuel přece už měl tuhle zkušenost, když si ho chtěl přivlastnit bezdětný manželský pár, Fredy a Simona. Špatnou, nepříjemnou zkušenost. Přitom tahle maminka nebyla zlá, naopak. Jenomže tím to bylo nebezpečnější. Bylo to svůdné a těžko se tomu bránilo. Až se to dostalo za únosnou mez. Ne, já nechci, musel se vzepřít rozčilený Samuel. Ne, ne, ne! Chtěl zpátky, a nešlo mu to. Až...

Oči zavřel i Kryštof. Nejprve si pomyslel, že si alespoň trochu odpočine. V poslední době se cítil vlastně pořád unavený. Kdyby ho ostatní neprobouzeli, spal by ráno klidně do jedenácti, i do dvanácti. Natáhl se pod postelí do délky, jinak si lehnout ani nemohl. A určitě by opravdu usnul, kdyby k němu nezačala pronikat jakási zloba. Než se zasunul pod postel, stačil si všimnout maminky, která tam ležela. Klidně by mohla být babičkou. Připadala mu povadlá, měla žlutou pleť a vrásky. Vlasy dlouhé, nabarvené načerno, ale od kořínek prošedivělé. Zloba? Proč zloba? Co to má znamenat? nechápal Kryštof. Zloby však přibývalo. Možná to byla spíš výčitka. Mířila ke Kryštofovi a k něčemu ho vybízela. Ach